

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **A. (E.) P.**, zastoupené JUDr. Petrem Medunou, advokátem se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu ze dne 20. 11. 2009, č. j. 36700/09-13300, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2013, č. j. 6 Ca 373/2009 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Písek (dále též „pozemkový úřad“) usnesením ze dne 20. 10. 2009, č. j. 130718/PÚ/638/2009/KH, zastavil řízení o návrhu žalobkyně na vydání nemovitostí podle § 9 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Pozemkový úřad konstatoval, že o nárocích již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím ze dne 25. 9. 1997, nyní podaná žádost je proto zjevně právně nepřípustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[2] Ministerstvo zemědělství - Ústřední pozemkový úřad zamítl odvolání žalobkyně v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Přisvědčil pozemkovému úřadu, že návrh žalobkyně byl zjevně právně nepřípustný z důvodu dřívějšího pravomocného rozhodnutí ve věci samé. Právní úprava neumožňuje rozhodnout ve věci jinak, než jak bylo původně rozhodnuto. Dále doplnil, že návrh byl podán po uplynutí závazné lhůty.

[3] S účinností od 1. 1. 2013 byl zákonem č. 503/2012 Sb. zřízen Státní pozemkový úřad s celostátní působností, která na něj přešla podle zákona o půdě, zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby. Soud proto na straně žalovaného jednal podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), se Státním pozemkovým úřadem.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud nepřisvědčil námitce, že právní nepřípustnost návrhu nebyla zjevná ze samotné žádosti, ale teprve z výsledků dokazování. Pozemkový úřad neprováděl dokazování skutkového stavu věci, ale pouze zjišťoval, zda jsou splněny podmínky řízení. K námitce, že původní podání nemohlo být odmítnuto pro zmeškání lhůty, neboť zpoždění způsobily orgány státní správy, které žalobkyni znemožňovaly přístup k rozhodným skutečnostem a informacím, soud poznamenal, že není zřejmé, co myslí žalobkyně původním podáním. Byla-li jím myšlena žádost ze dne 29. 1. 1993, ze spisu nevyplývá, že by byla odmítnuta pro zmeškání lhůty, naopak Okresní úřad Písek se jí věcně zabýval. Byla-li jím myšlena žádost z roku 2009, pak je třeba souhlasit se žalovanou, že byla podána zjevně po marném uplynutí lhůty. Nedůvodná byla také námitka poukazující na zprávu Výboru OSN pro lidská práva (dále jen „Výbor"), neboť tato zpráva nebyla právně závazná.

[6] Námitkami týkajícími se způsobu přechodu bývalého majetku JUDr. A. S. na současné vlastníky se soud nezabýval, protože nebyly předmětem řízení před správním orgánem. V závěru se soud vypořádal též s argumentací předestřenou při ústním jednání, přestože ji žalobkyně uplatnila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Nesouhlasil s námitkou, že napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím o nové žádosti. Právní názor žalobkyně by znamenal popření překážky věci rozhodnuté. Soud nepřisvědčil argumentaci, podle které překážka věci rozhodnuté nemohla nastat, neboť neplatí ve vztahu k negativním rozhodnutím správních orgánů. Rozhodnutí vydávaná pozemkovými úřady podle zákona o půdě jsou rozhodnutími specifickými. I v případě nevyhovění žádosti je ve výroku vyjádřeno, že žadatel není vlastníkem požadovaných nemovitostí.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s.

[8] Za hlavní důvod stížnosti stěžovatelka pokládala zneužití práva českými státními orgány, spočívající v dovolávání se propadlých lhůt, jejichž propadnutí však vědomě samy zapříčinily, s úmyslem učinit stěžovatelku neschopnou věnovat se svým restitučním nárokům.

[9] Nezákonnost rozhodnutí stěžovatelka spatřovala v nesprávném právním posouzení otázky zastavení řízení pro jeho zjevnou právní nepřípustnost. V jejím případě byly dány objektivní důvody pro prolomení restitučních lhůt, a proto nebylo možno dospět k závěru, že jde o žádost zjevně právně nepřípustnou. Naopak při určení zachování restitučních lhůt mělo být provedeno dokazování, a to zejména zprávou Výboru, a proto nebyl dán důvod k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písmeno b) správního řádu. Argumentaci svědčící o nezmeškání lhůt k uplatnění restitučních nároků stěžovatelka opřela také o rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 14. 10. 2010 týkající se jí samé, ve kterém byl restituční nárok stěžovatelky odmítnut pouze z důvodu mylného výkladu působnosti nařízení Říšského protektora a Vůdce z března 1939.

[10] Zároveň stěžovatelka vytkla správním orgánům i městskému soudu nesprávné posouzení uplatněného nároku z hlediska překážky věci rozhodnuté, protože její podání bylo návrhem k provedení tzv. nového řízení a vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu s tím, že tomuto řízení zásadně nebrání překážka věci rozhodnuté. V této souvislosti stěžovatelka zdůraznila, že podání z roku 2009 směřuje proti důvodům, na kterých stojí původní zamítavá rozhodnutí, a navíc vychází ze změněných okolností způsobených postupným dohledáním informací.

[11] Stěžovatelka obšírně argumentovala také zprávou Výboru, která se vztahuje i na tento konkrétní případ. Zpráva je pro Českou republiku závazná a umožňuje stěžovatelce oprávněně uplatnit restituční nárok. Pokud v žádném stupni nebyla zohledněna, došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci.

[12] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka shrnula postup státních orgánů, jemuž je dlouhodobě vystavena, nastínila pochybení, která spatřuje v jejich postupu, a namítla úmyslné zatajování stěžejních listinných důkazů a absolutní nedostatek součinnosti, bránění meritornímu nalézání práva z důvodu přílišného formalismu a bránění výkonu spravedlnosti.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na stanovisku, že žádost stěžovatelky ze dne 22. 9. 2009 byla zjevně právně nepřípustná. Výsledek řízení je v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 312/17, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatelky s tím, že již v řadě případů bylo potvrzeno, že k přechodu majetku hlubocké větve S. na Československý stát došlo *ex lege* účinností zákona č. 143/1947 Sb.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že se již zabýval právně a skutkově obdobnými věcmi mezi týmiž účastníky v rozsudcích ze dne 15. 11. 2013, č. j. 2 As 71/2013 – 65, a ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 72/2013 – 65. Ústavní stížnosti proti citovaným rozsudkům Ústavní soud zamítl pro zjevnou neopodstatněnost (usnesení ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 296/2014, a ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 297/2014). Stěžovatelka uplatnila v kasačních stížnostech zcela shodné námitky, jimiž zpochybňovala obdobné odůvodnění rozsudků městského soudu. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod se od svých závěrů vyjádřených v citovaných rozsudcích odchýlit.

[17] Ačkoliv stěžovatelka označila všechny kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že rozhodnutí správního soudu napadá zejména podle písmene a) dotčeného ustanovení, tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ze shora prezentované narace je přitom zřejmé, že rozhodnou právní otázkou je posouzení oprávněnosti postupu pozemkového úřadu, který zastavil řízení o žádosti stěžovatelky pro zjevnou právní nepřípustnost z důvodu překážky řízení spočívající v již rozhodnuté věci. Žádost tak neposoudil v režimu „*nového řízení*“ podle § 101 správního řádu, ani nevzal v potaz argumentaci stěžovatelky, že to byly právě české státní orgány, které jí znemožnily dodržení lhůty pro podání restitučního nároku. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s výkladem předestřeným v rozhodnutí městského soudu a argumenty stěžovatelky neshledává relevantními.

[18] Podmínky, které musejí být splněny pro zastavení správního řízení vedeného před správním orgánem, stanoví § 45 odst. 3 správního řádu tak, že „[ž]*ádost nesmí být zjevně právně nepřípustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví dle § 66. Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.*“

[19] Klíčový je přitom výklad pojmu „*zjevná právní nepřípustnost*“. Interpretaci tohoto zákonného obratu se Nejvyšší správní soud věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl, že „*za zjevně právně nepřípustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování*“ (rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55). Za zjevně právně nepřípustnou žádost ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn. Doktrinální výklad pak mezi důvod zjevné právní nepřípustnosti řadí rovněž „*žádost, ve které se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2, tzn. v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté*“ (Vedral, J., *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 482).

[20] K zastavení řízení dochází tedy mj. tehdy, pokud se v řízení vyskytnou překážky řízení stanovené v § 48 správního řádu. Překážkami řízení se rozumí situace, za jejichž existence nelze zahájit či vést správní řízení a k těmto překážkám je přihlíženo z úřední povinnosti. Vedle překážky litispendence (řízení je v dané věci zahájeno u některého jiného správního orgánu) je jím především překážka *rei administratae* vycházející ze zásady *ne bis*

in idem. Tuto překážku věci rozhodnuté upravuje § 48 odst. 2, podle kterého „[p]*řiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*“ Pokud tedy správní orgán zjistí, že v dané věci bylo již dříve meritorně rozhodnuto, nemůže v takovém případě řízení zahájit nebo v něm dále pokračovat. Opodstatněnost dodržování zásady *ne bis in idem* i ve správním řízení vyzdvihl ve své judikatuře též Ústavní soud: „*Jak správní soudy již několikrát ve svých publikovaných rozhodnutích dovodily, obecná procesní zásada non bis in idem, již lze dovodit z principu materiální právní moci, je jednou ze základních zásad rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob jak soudy, tak i správními orgány. Zahrnuje v sobě i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost vzniklých, změněných nebo zaniklých hmotněprávních subjektivních oprávnění a povinností.* [...] [P]*okud nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) v § 48 odst. 2 stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou, jde jen o výslovnou úpravu odpovídající v teorii i soudní praxi zejména v posledních letech nezpochybňovanému principu*“ (usnesení ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 1500/08).

[21] Jak správně poznamenal krajský soud, rozhodnutí podle zákona o půdě je rozhodnutím specifickým, neboť jeho výrokem není žádost zamítnuta, není-li jí vyhověno, ale je deklarováno, že žadatel není vlastníkem požadovaných pozemků. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Výrok rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu ze dne 25. 9. 1997 zněl „*žadatelka paní A. (E.) P., narozená dne X., nyní bytem v P. 6, Ř. 438/10, není vlastníkem nemovitostí vyjmenovaných v ‚Seznamu vybraných nemovitostí dle pozemkového katastru‘, který tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí.*“

[22] Pokud tedy správní orgán po obdržení žádosti stěžovatelky shledal, že o dotčeném předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto, nepochybil, pokud žádost posoudil jako zjevně právně nepřípustnou. Stěžovatelka nemá pravdu, že správní orgán měl provádět dokazování, které by zjistilo, zda v případě stěžovatelky byly nebo nebyly zachovány restituční lhůty. Pokud totiž správní orgán shledal, že žádost stěžovatelky je „*zjevně právně nepřípustná* “, neboť o téže věci již bylo pravomocně rozhodnuto, neměl jinou možnost než řízení zastavit a dokazování vůbec neprovádět. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že § 66 správního řádu nestanoví situace, za nichž je řízení o žádosti správním orgánem zastaveno, fakultativně, nýbrž obligatorně. Pokud tedy správní orgán zjistí, že je splněna některá z podmínek pro zastavení řízení, musí (a nikoli může) toto řízení zastavit.

[23] V této fázi řízení pak může správní orgán činit pouze takové kroky, které vedou ke zjištění, zda v daném případě existují překážky řízení bránící jeho vedení. Neprovádí tedy dokazování ve věci samé, nýbrž zkoumá právní podmínky pro vedení takovéhoto řízení. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozhodnutí uvedl, že zjevná právní nepřípustnost žádosti musí být zřejmá již na první pohled a k tomuto závěru nelze dospět teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že ono další dokazování či zjišťování se týká meritorního posuzování věci a vyhodnocení přiložených podkladů k žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za judikaturou zapovězené dokazování či zjišťování. Naopak, soud považuje za zcela logické a samozřejmé, že je povinností správního orgánu tyto záležitosti zkoumat. Důvod mj. tkví též v hospodárnosti správního řízení, protože by nebylo účelné vést řízení, v němž by byly řešeny již rozhodnuté záležitosti. Zároveň je zřejmé, že v rámci posouzení

žádosti z hlediska její zjevné právní nepřípustnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takovéhoto rozhodnutí. V opačném případě by se jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout mez dovoleného ověřování procesních podmínek. Zjištění, zda o nároku žadatelky již nebylo rozhodnuto (respektive posouzení, zda se jedná o stejnou osobu, shodný důvod a stejné právo či povinnosti), však zajisté není překročením stanovené hranice.

[24] Správní orgán tedy nepochybil, pokud nejprve ověřil, zda o nároku stěžovatelky již bylo rozhodnuto. Pokud zjistil, že tomu tak bylo (a tento závěr nezpochybňuje ani stěžovatelka) a neshledal možnost překročení zásady *ne bis in idem* a řízení zastavil, učinil tak v souladu se správním řádem a jeho postup nelze považovat za rozporný ani s judikaturou.

[25] Nejvyšší správní soud nezastírá, že v některých situacích by zastavení řízení z důvodu *rei administratae* bylo nepřiměřeným zásahem do práv (či povinností) žadatele, neslučitelným s principem spravedlnosti. Z toho důvodu správní řád koncipuje možnosti, za nichž, i přes překážku věci rozhodnuté, může být návrh znovu projednán. Zásada *ne bis in idem* může být ve správním řízení prolomena ve dvou případech: při obnově řízení podle § 100 správního řádu a v tzv. novém řízení podle § 101 téhož zákona. Stěžovatelka si je těchto možností rovněž vědoma a ve své kasační stížnosti namítá, že správní orgány i městský soud nesprávně posoudily uplatněný nárok, protože se žádostí z roku 2009 domáhala provedení tzv. nového řízení a vydání tzv. nového rozhodnutí ve věci. Ze soudního spisu však vyplývá, že v žalobě podané k městskému soudu stěžovatelka předmětné rozhodnutí správního orgánu napadla především z důvodu chybného posouzení zjevné právní nepřípustnosti žádosti, neprovedení dokazování v plném rozsahu, chybného posouzení propadlé lhůty a připomněla způsob přechodu sporného majetku na současné vlastníky a historii svých právních nároků. Námitku, že správní orgány neposoudily její žádost ve smyslu § 101 správního řádu, stěžovatelka vznesla až při jednání před městským soudem dne 25. 6. 2013.

[26] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tzv. nové řízení podle § 101 správního řádu je právním institutem zcela mimořádným, pro jehož aplikaci musí být dány náležité důvody, aby nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem* a s ní spojeného principu právní jistoty. Především z povahy věci vyplývá, že tzv. novým rozhodnutím bude moci být opakovaně podané žádosti vyhověno jen tehdy, pokud se změnily podmínky, za kterých bylo v původním řízení rozhodováno. Stěžovatelka v kasační stížnosti tyto změněné podmínky nikterak nerozvádí, pouze odkazuje na dohledání informací týkajících se konfiskace majetku. Při jednání před městským soudem tyto argumenty sice více rozvedla, avšak nikterak neuvedla, v čem došlo ke změně podmínek v období mezi prvním zamítavým rozhodnutím a podanou žádostí v roce 2009. Pokud by totiž eventuálně mělo být zahájeno toto tzv. nové řízení, musely by prokazatelně nastat změněné podmínky, které vyplynuly v předmětném mezidobí. Pokud však stěžovatelka argumentuje historickými údaji a materiály, ale nedokládá, proč jimi neargumentovala či nemohla argumentovat v původním řízení, neobstojí její tvrzení, že zde existují změněné podmínky pro zahájení tzv. nového řízení, které by zasáhlo do právní nezměnitelnosti již vydaných a pravomocných rozhodnutí. Rovněž v tomto směru proto Nejvyšší správní soud přisvědčil závěrům městského soudu.

[27] Stěžovatelka v této souvislosti uváděla za podpůrný argument pro změnu skutkových podmínek též zprávu Výboru ze dne 29. 11. 2002, která podle ní dokládá, že v jejím případě jsou zachovány restituční lhůty, a proto mělo být o její žádosti meritorně rozhodnuto. Uplatněnou argumentací se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012, č. j. 8 As 116/2011 – 251).

[28] Výbor byl zřízen v souladu s čl. 28 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (publ. pod č. 120/1976 Sb., dále jen „Pakt"). Podle jeho čl. 40 se státy, které jsou smluvními stranami Paktu, zavazují, že budou podávat zprávy o opatřeních, přijatých k uvedení práv uznaných v tomto Paktu v život, a o pokroku, jehož bylo při užívání těchto práv dosaženo. Podle čl. 1 Opčního protokolu k Paktu uznává stát příslušnost Výboru dostávat a posuzovat oznámení od jednotlivců podléhajících jeho jurisdikci, kteří si stěžují, že se stali oběťmi porušení některého z práv stanovených v Paktu státem, který je smluvní stranou Paktu. Výbor je příkladem tzv. kvazijudiciálního mezinárodního orgánu. Byl sice zřízen k řešení mezinárodních sporů, avšak od orgánů soudního typu se odlišuje především závazností výstupů své činnosti. Své názory sděluje ve formě právně nezávazného, jakkoli fakticky respektovaného názoru (viz např. Malenovský, J.: *Mezinárodní právo veřejné a jeho poměr k jiným právním systémům, zvláště k právu českému*, 5. vydání, Brno, 2008, str. 283). Jak konstatuje F. Sudre (*Mezinárodní a evropské právo lidských práv*, Brno, 1997, str. 315), při definování obsahu garantovaných práv a svobod nemůže skutečný obsah pojmu svobody zaručené článkem 19 Paktu vyvstat jinak než teprve jejich zpřesněním, rozvinutím („*zhmotněním*") ve výkladu, který je nutnou součástí mezinárodní kontroly dodržování tohoto mezinárodního závazku. Smluvním orgánem Paktu zmocněným tuto kontrolu vykonávat je Výbor. Výbor zde ovšem nepůsobí jako mezinárodní soud, ale má pouze pravomoc provádět kontrolu plnění mezinárodního závazku mimosoudního typu. V rámci ní sice dochází k projednání sporné věci za účasti obou stran, tj. stěžovatele a státu, proti němuž je stížnost směřována. Jeho sdělení (*communications*) pak sumarizují výsledky tohoto „*procesu*" a vynášejí závěry, zda došlo napadeným jednáním k porušení mezinárodního závazku. S ohledem na suverénní postavení smluvních stran Paktu však „*rozsudky*" Výboru nemají závaznou povahu a neústí v právně závazná rozhodnutí.

[29] Odkazem na rozsah pravomoci Výboru a povahu jeho zprávy ze dne 29. 11. 2002 proto nelze nalézt důvod, pro který by neobstálo stanovisko městského soudu poukazující na nedostatek pravomoci Výboru změnit svým sdělením dosavadní průběh řízení před správními orgány. Výbor ve zprávě ostatně sice přiznal důvodnost tvrzení stěžovatelky, že jí byl znemožněn přístup k dokumentům, které jsou nezbytné k rozhodnutí jejího případu (viz bod 11. 4. zprávy). Současně však konstatoval, že neměl k dispozici žádné vysvětlení „*státní strany*", tzn. České republiky, a proto „*musí být dána náležitá váha navrhovatelčiným tvrzením*". Nelze nezmínit, že Výbor k těmto souvislostem patrně neprováděl žádné bližší dokazování, což ostatně vyplývá i z povahy jeho činnosti.

[30] V této souvislosti je též vhodné uvést, že stěžovatelka nemá pravdu, pokud v kasační stížnosti argumentuje, že pozemkový úřad v rozhodnutí chybně posoudil, zda byly nebo nebyly zachovány restituční lhůty, a na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že je její žádost zjevně právně nepřípustná. Pozemkový úřad totiž řízení nezastavil z důvodu

promeškání restitučních lhůt, ale z důvodu překážky spočívající v *rei administratae* (věci rozhodnuté). Marné uplynutí lhůty pro uplatnění nároků na vydání nemovitostí ve svém rozhodnutí zmínil až žalovaný, ale i zde je zjevné, že tento argument nebyl pro rozhodnutí podstatný, nýbrž pouze podpůrný. Pozemkový úřad ani žalovaný tak nezasáhli do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, protože argument promeškání restitučních lhůt nebyl pro zastavení řízení klíčový a lze ho chápat pouze jako jakési *obiter dictum* správního rozhodnutí. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pokud by skutečně rozhodnutí o zastavení řízení spočívalo pouze v této okolnosti, musel by soud pečlivě zkoumat, zda k těmto závěrům správní orgán nedospěl postupem, který v této fázi řízení není možný, především tím, že by prováděl dokazování. Zároveň by se musel správní orgán i soud pečlivě zabývat tím, zda jsou v případě stěžovatelky zachovány restituční lhůty. Jelikož ale daná okolnost nebyla hlavním důvodem pro zastavení řízení, nelze správnímu orgánu vytýkat, pokud stěžovatelku v odůvodnění též upozornil na další okolnosti, které by mohly bránit úspěšnému vyhovění již tak nepřípustné žádosti. Pokud pak stěžovatelka svá tvrzení opírá o rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 14. 10. 2010, kterým bylo prohlášeno, že není vlastnicí v rozhodnutí zmíněných pozemků, čímž měl ale dotčený pozemkový úřad akceptovat zachování restitučních lhůt, není tento argument v projednávané věci relevantní, neboť se zjevně týká sice totožné stěžovatelky, ale odlišné věci a odlišného pozemkového úřadu.

[31] Stěžovatelka rovněž připomněla, že po rozhodnutí Ústavního soudu (nález ze dne 21. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 1332/10) již odpadly pochybnosti, zda je oprávněnou osobou (ve věci dědického řízení). Nejvyšší správní soud však tuto okolnost nepovažuje za relevantní v nyní projednávané věci. Rozhodnutí správních orgánů nevycházela z pochybností, zda se stěžovatelka účastní dědického řízení či nikoli, nýbrž žádost posoudila optikou zásady *ne bis in idem*. Pokud tedy správní orgán zjistil, že o témže nároku téže osoby v téže věci již bylo rozhodnuto, řízení správně zastavil, aniž by pro jeho rozhodnutí byl určující statut stěžovatelky v dotčeném dědickém řízení.

[32] V závěru stěžovatelka zmínila obecnější důvody, pro které se domnívala, že jsou její restituční nároky oprávněné a namítla dlouhodobá pochybení státních orgánů. Nejvyššímu správnímu soudu však nezbývá než konstatovat, že tyto okolnosti nemohou vést k důvodnosti kasační stížnosti, neboť nereagují na důvody, o které městský soud v důsledku uplatněných žalobních bodů opřel svůj rozsudek, či se týkají soudních řízení odlišných od nyní posuzované věci.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu